

писма изъ масата. Отъ който като прочетохъ едното, менъ ми претъмня предъ очитѣ и за малко щѣхъ да падна. Най-послѣ му отговорихъ гръмовито: За туй ли си ма викалъ, безобразнико, да ми са подсмивашъ предъ очитѣ, и да мя мъчишъ, когато дознамъ вѣроломството на жена си! Той ми ся вѣреше че не е ималъ това намѣреніе, но че ма съжелява за дето съмъ азъ злощастенъ. Той кълнеше и тебе и онзи часъ, когато тж е видѣлъ за прѣвъ пѣтъ. Казваше ми ти си била на сичко това причина, и че ти си дала първо поводъ. Най-послѣ ми каза че за туй ма викалъ, защото предвиждалъ, какъ скоро ще умрѣ, и като нѣмалъ законенъ наслѣдникъ, желае да си остави сичкото иманіе на хубавата ти дъщеря. Азъ му отказахъ, че не можж да приемж нищо, нето имамъ нужда отъ неговото иманіе. Сѣтиѣ станахъ и си отидохъ.

Когато си дойдохъ въ дома, мълчахъ и никому нищо върху това не говорихъ. Въздържавахъ ся да остана и за въ бѣдуще такъвъ, какъвто си бѣхъ и по-напредъ, но не можахъ, защото нѣравътъ ми ся промени съвсемъ, и станахъ хладнокръвенъ къмъ дѣтцата си, които носѣтъ моето имѣ. О, ви жени, вий сте много по-щастливи отъ насъ! Но и природата не прави винаги сичко. Човѣкъ може да стане отецъ, когато земе нѣкое сираче като за свое, споредъ както и съжитѣ бащи не сж бащи, когато не ся грижжтъ за дѣтцата си споредъ както,